

Fundición

Talvez, pensou, ela era un molde perfecto
para disipar a soidade,
prototipo ideal para un experimento,
a unión feliz que perseguen os cánones,
porque o corpo precisa, tal marcado destino,
esa extrema alianza.
É condición da especie domesticar as formas
do desexo,
estreitar os sentidos até unha indiferencia
ou limitar o brillo que está escrito na carne.
A dimensión do acto é común, un costume
que xa vén avalado polo remoto eco
do animal,
xeometría interior dunha tensión
e un pálpito mecánico golpeando no ser.
A fundición dispón das súas regras tenaces,
baleiro e simulacro, fabricación de espasmo,
asombro nodular, enfriamento lento.
E todo se substancia nese empeño,
na condición do ardor, porque a soidade clama
por posuír o astro, a cámara, o crisol,
a bóveda inflamada, a espuma que despunta
na súa desolación.

Talvez, pensou, ela era un molde perfecto,
soleira para afinar a chama e respirar no fondo
contra a dor.
Nada sabía do sopro da cinza
e da devoración profunda dos ácidos
que morden a sede,
as hélices queimadas do tempo,
a zona de fusión que de repente é fenda
pola que foxe a vida e o pracer,
antes de que o metal deseñe definitivamente
o silencio.